

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. W.
przy uczestnictwie D. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 sierpnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 5 października 2018 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika D. W. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 października 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń

oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Skarżący powołał się na przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r. Nr 13, poz. 230).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Skarżący powinien zatem zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód

prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, czego jednak uczestnik w tej sprawie nie uczynił. Skarżący nie wskazał, które z postawionych przez niego zarzutów kasacyjnych, czy też wszystkie z nich, są oczywiście uzasadnione w przedstawionym wyżej rozumieniu. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy zawarł obszernie umotywowane stanowisko Sądu drugiej instancji o braku podstaw do orzeczenia o nierównych udziałach małżonków w majątku wspólnym; zasadnie przyjął ponadto, że przesunięcia majątkowe dokonywane przez małżonków nie uzasadniają żądania ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym (art. 43 § 2 k.r.o.), lecz podlegają uwzględnieniu w ramach rozliczeń między stronami. Skarżący nie wykazał zatem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona a wadliwość zaskarżonego postanowienia kwalifikowana i widoczna *prima vista*.

Nie została wykazana również druga z powołanych przez skarżącego podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący wskazał, że w sprawie powstała potrzeba wykładni art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. D ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 2187 ze zm.) polegająca na wyjaśnieniu, czy obowiązek udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową w związku z prowadzonym postępowaniem w sprawie o podział majątku wspólnego małżonków doznaje wyjątku w sytuacji, w której dotyczy o operacji bankowych dokonywanych za pośrednictwem rachunku bankowego prowadzonego na rzecz jednego z małżonków i osoby trzeciej. Skarżący z jednej strony wskazuje na potrzebę wykładni i występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a z drugiej powołuje się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Prezentowane stanowisko jest wewnątrznie sprzeczne. Ten sam przepis nie może być bowiem jednocześnie źródłem poważnych wątpliwości kreujących istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oraz przedmiotem naruszenia widocznego *prima vista*, bez pogłębionej analizy prawnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt I CSK 477/15, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt I CSK 707/17). Analiza przedstawionego we wniosku pytania, które nie zostało poparte odrębną, pogłębioną analizą prawną nie uzasadnia

przyjęcia, że udzielenie na nie odpowiedzi przez Sąd Najwyższy ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej a zatem, że zaistniała powołana przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

jw